

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 28 юни 1978 година*

По дело 1/78

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на National Insurance Commissioner по производството, висящо пред него между

Patrick Christopher Kenny

и

Insurance Officer

относно тълкуването на член 7 от Договора и някои разпоредби от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. за прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (ОВ, 5 юли 1971 г., L 149, стр. 2),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н М. Sørensen и г-н G. Bosco, председатели на състав, г-н А. М. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н А. J. Mackenzie Stuart, г-н А. O'Keefe и г-н А. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н Н. Maugas,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С акт от 29 декември 1977 г., постъпил в Съда на 3 януари 1978 г., National Insurance Commissioner съгласно член 177 от Договора за ЕИО е отправил три въпроса за тълкуването на член 7 от Договора за ЕИО, както и на член 19, параграф 1, буква б) и член 22, параграф 1, буква а), точка ii) от Регламент № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социално осигуряване на заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността.

2. Тези въпроси са били поставени в рамките на спор между Insurance Officer и ищецът в главното производство във връзка с правото на ищеца на парични

* Език на производството: английски.

обезщетения, предвидени в National Insurance Act от 1965 г. при неработоспособност поради болест.

3. Засегнатото лице, което е ирландски гражданин, пребиваващ във Великобритания, попада в обхвата на разпоредбите на National Insurance Act в качеството си на работник и поради това има право на горепосочените обезщетения, ако отговаря на условията за това.

4. След пристигането си в Ирландия той е прекарал в затвора периода от 28 юни 1973 г. до 28 март 1974 г. по причини, посочени в акта за препращане; през този период той се разболял и трябвало да бъде лекуван най-напред в затвора, в който е бил настанен, а след това за кратко време и в болница извън затвора.

5. Съгласно член 49, параграф 1 от National Insurance Act от 1965 г. в действащата към този момент редакция, доколкото в посочения закон не е предвидено друго, „лицата, изтърпяващи наказание лишаване от свобода или продължително задържане (undergoing imprisonment или detention in legal custody), губят правото си на обезщетение за срока на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или на задържането им.

6. Поставените въпроси по същество се свеждат до това, дали националният съд може съгласно правото на Общността или трябва да приравни случаите на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или продължително задържане в друга държава-членка на изтърпяване на наказание лишаване от свобода или продължително задържане във Великобритания, като основание за загубването или спирането на правото на обезщетенията, предвидени в National Insurance Act .

По първия въпрос

7. Първият въпрос се отнася до това дали член 7 от Договора за ЕИО е пряко приложим в държавите-членки в областта на приложното поле на Регламент № 1408/71.

8. Член 7, параграф 1 от Договора за ЕИО забранява всяка дискриминация, основана на гражданството в приложното поле на Договора и без да се засягат особените му разпоредби.

9. Това правило е въведено по отношение на работниците в членове 48 - 51, както и в издадените на основание на тези членове актове на институции на Общността, по-специално Регламент № 1408/71.

10. Член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда, че лицата, които пребивават на територията на една от държавите-членки, за които се прилага настоящият регламент, подлежат на същите задължения и се ползват със същите обезщетения съгласно законодателството на която и да е държава-членка, както гражданите на съответната държава.

11. Целта на тази разпоредба е да гарантира в съответствие с член 48 от Договора, равенство в областта на социалната сигурност на работниците, за които се прилага регламентът, независимо от тяхното гражданство, като се премахне всякаква

дискриминация в това отношение, произтичаща от националните законодателства на държавите-членки.

12. Следователно на първия въпрос следва да се отговори, че в приложното поле на Регламент № 1408/71, член 7, параграф 1 от Договора за ЕИО, във вида, в който е въведен в член 48 от Договора и член 3, параграф 1 от цитирания регламент, се прилагат пряко в държавите-членки.

По втория и третия въпрос

13. Тези въпроси се свеждат до това дали, от една страна, компетентният орган на дадена държава-членка, който, съгласно член 19, параграф 1, буква б) или член 22, параграф 1, буква а), точка ii) от Регламент № 1408/71, следва изплати обезщетенията в натура съгласно разпоредбите на приложимото в тази държава законодателство на работник от друга държава-членка, е овластен да третира фактически обстоятелства, настъпили на територията на друга държава-членка като приравнени на съответните фактически обстоятелства, които, ако бяха настъпили на територията на въпросната държава, биха довели до пълно или частично лишаване от правото на работника да получи тези обезщетения и дали вследствие на това да откаже тези обезщетения (втори въпрос) и дали, от друга страна, ако отговорът на втория въпрос би бил различен в случай, че засегнатият работник е гражданин на държавата-членка, в която се намира седалището на компетентната институция (трети въпрос).

14. Член 19, параграф 1, буква б), който урежда правото на обезщетение в натура в рамките на социалното осигуряване в случай на болест и майчинство, когато засегнатият работник пребивава в държава-членка, различна от компетентната държава-членка, предвижда:

„1. Работник, който пребивава на територията на държава-членка, различна от компетентната държава и който отговаря на предвидените от законодателството на компетентната държава условия за придобиване на право на обезщетения, като при необходимост се вземат предвид разпоредбите на член 18, получава в държавата, в която пребивава:

а) ...

б) предоставяните от компетентната институция парични обезщетения в съответствие с прилаганото от нея законодателство...;

15. Също така член 22, който урежда случаите, в които работник се разболява по време на престоя си в друга държава-членка, различна от държавата на компетентната институция, предвижда в параграф 1, буква а, точка ii), че, като се вземат предвид при необходимост разпоредбите на член 18, тези работници имат право на „обезщетения в натура под формата на услуги от компетентната институция съгласно разпоредбите на приложимото законодателство”.

16. От тези разпоредби следва ясно, предвид прилагането на член 18 относно сумирането с оглед на придобиването, запазването и възстановяването на правото на обезщетения, периодите на осигуряване, натрупани съгласно законодателството

на други държави-членки – определянето на условията за достъп, запазване, отпадане или спиране на правата за обезщетения от социалната сигурност е предмет на националните законодателства, доколкото тези условия се прилагат без дискриминация към граждани на засегнатата държава-членка и към гражданите на останалите държави-членки.

17. Различно би било положението, ако условията за достъп или запазване на правото се определяха по такъв начин, че фактически да могат да бъдат изпълнени само от собствените граждани или ако условията за отпадане или спиране на правото се определяха по такъв начин, че фактически да могат по-лесно да бъдат изпълнени от гражданите на други държави-членки, отколкото от гражданите на държавата-членка, на която е подчинена компетентната институция.

18. Членове 7 и 48 от Договора за ЕИО забраняват на държавите-членки да прилагат в обхвата на Договора своето право по различен начин в зависимост от гражданството на засегнатите лица, като не обхващат обаче различията в третирането, които могат да възникнат в различните държави-членки поради различия в законодателствата на отделните държави-членки, доколкото тези законодателства засягат всички лица, които попадат в обхвата им на прилагане според обективни критерии и без оглед на гражданството им.

19. При това положение, след като всяка институция се позовава „на приложимото за нея законодателство”, член 19, параграф 1, буква б) и член 22, параграф 1, буква а), точка ii) от Регламент № 1408/71 отговарят на формулирания в членове 7 и 48 от Договора за ЕИО и в член 3, параграф 1 от същия регламент принцип за недопускане на дискриминация.

20. Уместно е следователно да се отговори, че съгласно членове 7 и 48 от Договора, както и според член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 няма пречка институциите на държавите-членки – като няма и задължение в този смисъл – да приравняват на събитие, което, ако настъпи на територията на съответната държава, е основание за отпадане или спиране на правото на обезщетения в натура, аналогичното събитие, настъпило в друга държава-членка. Решението в това отношение е от компетентността на националните институции, при условие че се прилага без оглед на гражданството и че въпросното събитие не е описано по начин, че фактически да води до дискриминация спрямо гражданите на други държави-членки.

21. Даденият по-горе отговор важи по същия начин и в същата степен в хипотезата, при която засегнатият работник е гражданин на държавата-членка, на която е подчинена компетентната институция.

По съдебните разноси

22. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности, предоставила становище на Съда, не подлежат на възстановяване.

23. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в процеса, висящ

пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

като се произнася по въпросите, отправени от National Insurance Commissioner с акт от 23 декември 1977 г., Съдът реши:

1. В рамките на приложното поле на Регламент № 1408/71, член 7, параграф 1 от Договора за ЕИО, във вида в който е въведен от член 48 от Договора и член 3, параграф 1 от цитирания регламент, се прилагат пряко в държавите-членки.

2. Член 7 и 48 от Договора, както и член 3, параграф 1 от Регламент № 1408/71 не съдържат пречки за това институциите на държавите-членки – като в същото време не им възлагат задължение в този смисъл - да приравнят събитие, което, ако е настъпило на територията на съответната държава, е основание за загубване или спиране на правото на парични обезщетения на аналогично събитие, настъпило в друга държава-членка; решението за това е в компетентността на националните институции, при условие обаче, че това решение се прилага без оглед на гражданството и въпросното събитие да не е описано по такъв начин, че фактически да води до дискриминация по отношение на гражданите на други държави-членки.

3. Отговорът на втория въпрос важи със същата сила и в случай, че засегнатият работник е гражданин на държавата-членка, на която е подчинена компетентната институция.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 28 юни 1978 година.

Подписи